

TÚL

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 6. szám, 2020. február 7.

Hogyan tudnánk túllépni végre azon a szerencsétlen Niedermüller-mondaton? Amely szerkezetileg ugyebár arról szól, hogy ha lehántunk valamiről valamiket, a végén valami rémisztő képződmény marad. A szerző ellen hangosan tüntetnek, kapacitálják, hogy mondjon le, kérjen bocsánatot, de ő nem hajlandó. Mert – mondja – nincs miért, félreértették szavait. Ezt ismétlik elvbarátai is. Ennél tovább nem jutunk. Kétségtelen: az élő szó embert próbáló „műfaj”, elég nehéz benne pontosan fogalmazni. Bár a hangsúlyok, a gesztusok, a mimika általában segít megérteni, mit akar mondani a másik. Ezzel együtt is gyakoriak a félreértések, különösen, hogy olykor az egyik félnek érdekében áll a másik féleértése. A jó politikus ilyenkor rövidre zárja a témát: elnézést kér, hangsúlyozva, hogy nem úgy gondolta, félreértették, de ha valakit akaratlanul mégis megbántott, hát bocsánat.

Én nem kapacitálnám Niedermüllert, hogy kérjen bocsánatot, de a félreérthető nyilvános mondatért mégis kéne valami penitencia. (Amikor általánosban fociztunk az osztályteremben, s kirúgtuk az ablaküveget, le kellett írni százszor: az osztályban soha többet nem rugdossuk a labdát.) Azt már sokszor olvastam, mondatát miként lehet félreérteni, kíváncsi volnék rá, hogy’ szólna félreérthetetlenül.

Ne kérjen hát bocsánatot Niedermüller Péter, csak írja le, fejtse ki részletesen és félreérthetetlenül, hogy voltaképpen mit akart mondani. Nem kell százszor, csak egyszer.